

Защо учен може да вярва в Бога?

от г-р Франсис Колинс, директор на проекта за разчитане на човешкия геном

Като директор на проекта за разчитане на човешкия геном, бях ръководител на огромна група от учени, пред които стоеше гигантската задача да направят карта на 3,1 млрд. гени в човешкия организъм, съставляващи нашата „ДНК инструкция за употреба“.

Като вярващ, аз виждам в ДНК, информационната единица на всички живи същества, Божия отпечатък, а елегантността и сложността на собствените ни тела и останалата част от природата схващам като прекрасни отражения на Неговия план.

Не всякога съм приел мал тези схващания. Когато завърших химия през 70-те, бях атеист и не намирах никаква причина да приемам съществуването на каквато и да е истина извън доказуемата чрез математика, физика и химия. Тогава обаче постъпих в медицинско училище и покрай болничните легла на моите пациенти се сблъсках с въпросите на живота и смъртта. Подбуден от един от тези пациенти, който ми зададе

въпроса: „В какво вярвате, докторе?“, започнах да търся отговори.

Трябваше да призная, че науката, която толкова много обичах, бе безсилна да ми даде отговор на въпроси като: „Какъв е смисълът на живота?“, „Защо съм тук?“, „Защо законите на математиката действат?“, „Ако Вселената има начало, кой го е предизвикал?“, „Защо физическите константи в заобикалящата вселе-

Винаги до този момент съм твърдял, че вярата се базира единствено на емоционални и ирационални аргументи и бях поразен да открива, най-напред в творбите на оксфордския учен Клайв Стейпълс Луис, а по-късно и в много други източници, че може да се гради изключително силна аргументация относно достоверността на доказателствата за Божието съществуване единствено

Милиардите гени в човешкия организъм съставляват нашата „ДНК инструкция за употреба“.

на са така прецизно сработени, че да позволят съществуването на комплексни форми на живот?“, „Защо човешките същества носят в себе си морален закон?“, „Какво се случва, след като умрем?“.

и само използвайки рационален подход. Първоначалното ми атеистично заключение, гласящо: „Аз знам, че няма Бог“, се превърна в изключително трудно защитимо. Както е казано от английския писател Гилбърт Честъртън: „Атеизмът е най-дръзката от всички догми, тъй като това е приемането на вселенски негативизъм.“ Но само разумът не

може да докаже съществуването на Бога. Вярата е разум плюс откровение. А откровението настоява човек да размишлява не само с ума, но и с духа си. Трябва да чуе музиката, а не само да прочете нотите на листа. В края на краищата е нужен скок на вярата.

За мен този скок се случи през 27-та ми година, когато, опитвайки се да науча нещо повече за Божия характер бях привлечен от личността на Исус Христос. Пред мен стоеше личност с изключително историческо присъствие, оставил потресаващото заявление да обичаме ближния си и Чиито твърдения за това, че е Божий Син ни сблъскаха с необходимостта да приемем или твърдението, че Той е умопомрачен или собствените Му думи. След като в продължение на близо две години се съпротивлявах, установих, че ще ми бъде невъзможно да продължа живота си в подобно състояние на несигурност и станах Христов последовател.

Някои са ме питали: „Няма ли опасност от това умът ти да експлодира? Как може едновременно да изследваш и разбираш начина, по който живота действа, ползвайки инструментите на генетиката и молекулярната биология и в същото време да се покланяш пред Бог-Творец? Може ли учен да вярва в чудеса като това на възкресението?“

Всъщност, аз не намирам конфликт между вярата и науката, а такъв не откриват и близо 40% от всички учени на земята, които заявяват, че са вярващи.

Разкрил съм, че има удивителна хармония между взаимодопълващите се истини на науката и вярата. Богът на Библията е също така и Богът на човешкия геном. Бог може да бъде открит както в катедралата, така и в лабораторията. Докато разкрива тайните на Божието великолепно и чудно творение, науката всъщност се превръща в средство за поклонение. CNN

Скоростта на живот расте с 1% на година

Скоростта на движението на хората по тротоарите, която е показателна за общия темп на живота в градовете, е нараснала с 10% за последните 10 години. До този извод е стигнало проучване на Ричард Уайзмен, професор по психология в британския университет Хертфордшир, съобщава агенция Франс Прес. Най-висок ръст в средните показатели е отчетен в азиатско-тихоокеанския регион, а най-забързани са градовете Сингапур, Копенхаген и Мадрид. В частност скоростта на пешеходците в Сингапур се е увеличила с 30%. Считаните традиционно за най-скоростни градове показват умерен ръст на показателите. Ню Йорк например е на осмо място по ускорение, Лондон е дванадесети, а Токио - на 16 място. На другия полюс, като най-спокойни градове в света са Блайнтар-Лимбе в южните Малави и столицата на Бахрейн - Манама. За да събере данните за своето изследване, професор Уайзмен е посетил много градове и във всеки от тях е измервал средното време за изминаване на 18 метра от пешеходец. След това е сравнявал резултатите с тези от преди 10 години в аналогично изследване на професор Робърт Ливайн от университета на щата Калифорния.

Според мнозина изследователи психолози наблюденията върху скоростта, с която съвременният човек се придвижва, е един от начините за преценяване на степента на стрес в обществото. Стресът днес е подобен на инфекциозните заболявания, покосявали населениата на цели страни. Право пропорционална е например връзката между него и скокът в заболявания като диабет, инфаркт, инсулт. Като цяло в по-спокойните селски райони на света забързаността на живота е далеч по-ниска от тази в силно урбанизирани мегаполиси. В такъв случай съвсем естествен става въпросът наистина ли са толкова големи ползите от т. нар. развит начин на живот. ХМ

Италианците прекаляха с разводите

Въпреки католическите си корени Италия бележи тъжен рекорд в броя на разтрогнатите бракове. В периода 1995-2005 г. броят на юридическите разводи в Италия се е увеличил със 74%, а на фактическите, но неформални законово - с 57%. Това личи от публикувано наскоро изследване на Националния институт по статистика на Италия.

Според авторите на изследването юридическите и фактическите разводи са по-често явление в богатия индустриален Север, отколкото в по-слабо развития и по-беден Юг.

В национален мащаб през 1995 г. на 1000 семейства са се падали 80 юридически и 158 фактически развода, а 10 години по-късно тези показатели са съответно 151 и 272.

Всъщност Италия е ярък пример за кризата, обхванала цяла Европа. Съвременният европеец доста категорично отхвърля просъществуващата векове наред форма на семейството. Подобно преосмисляне на семейните ценности в обществото не е изцяло отрицателно, то помага излишни наслаения върху идеята за брака да бъдат отмахнати. Кризата дори сама по себе си може да подтикне следващото поколение да намери нова работеща формула на семейно обвързване. Тежки обаче остават последствията в живота на конкретните хора предприели раздялата. Самотата, отчуждението, липсата на близост, които сами по себе си са сериозни проблеми в съвременното общество най-вероятно също ще се засилят след увеличаване на броя на разделените семейства. ХМ

Когато през 2005 г. Църквата на адвентистите от седмия ден реши да стартира евангелизаторската инициатива „Надежда за големите градове“ с цел да бъ-

едва 18% от населението на развиващите се страни живееше в градска среда. Ставаме свидетели на този драматичен скок в рамките на по-малко от 60 години.

усвояването на ресурси към ООН - Голяма част от тази нова градска среда ще бъде под прага на бедността. Бъдещето на тези градове в развиващите се страни, бъдещето

ясно показват, че урбанизацията може би ще доведе до нарастване на религиозните дейности. „Възраждането на религиозната принадлежност в нейните най-разнообразни форми е една от най-ясно забележимите културни трансформации, съпровождащи урбанизацията - отбелязва докладът - Бързата урбанизация предполагаше да носи със себе си триумф на рационализма, възход на светската ценностна система и демистификация на заобикалящия ни свят, така както и отреждане на второстепенно място на религията в обществото. Наместо това в много страни забелязваме засилване на религиозния интерес.“

Adventist Review

Големите градове наистина се нуждаят от надежда

дат достигнати хората в няколкото най-големи града на земята, малцина отбелязваха колко навременна е всъщност тази програма.

На 27 юни Отделът за световното население към ООН обяви, че през следващата година 3,3 млрд. души - половината от цялото население на земята - ще живеят в градовете. През 1950 г.

„Населението в малките и големите градове в развиващите се страни се очаква да се удвои само в рамките на следващото поколение - отбеляза Сафи Кагар, директор на Информационния и изпълнителен борд за

на самото човечество до голяма степен зависи от решенията, които вземаме днес.“

Въпреки че Отделът за световното население към ООН не се опитва да наложи дадена форма на религия, докладите му